

De Hoeksteen Van De Kroon

De kronieken van Yaghani, boek 1

Inhoud

<i>DE GEBOORTE VAN EEN ZEGEN</i>	1
<i>DE INWIJDINGSDROOM</i>	20
<i>DE KELK VAN VERANDERING</i>	49
<i>MIJN IDENTITEIT</i>	56
<i>NIEUWE KANSEN</i>	63
<i>ELECTUS ELIGOR</i>	69
<i>MIJN NAAM IS</i>	75
<i>ALTIJD BIJ ME</i>	93
<i>HET LITTEKEN VAN GENEZING</i>	103
<i>ALS STERREN AAN DE HEMEL</i>	113
<i>EEN AANGENAME VERRASSING</i>	120
<i>ENAMS MOMENT</i>	127

De Hoeksteen Van De Kroon

Frédéric Yaramis

Schrijver: Frédéric Yaramis

Coverontwerp: Frédéric Yaramis

ISBN: 9789402188028

© Frédéric Yaramis

Voor mijn familie

De geboorte van een zegen

‘Vuur!’ klonk het vanuit het bosgebied. Generaal Eligor gaf het teken om de stad Kshepta aan te vallen. De eenogige man in het donkere harnas had een lijkbleek gezicht, zwarte baard en haren, tot onder diens lange oorlel. Zwaargewapend zat hij op een pikzwart paard. Duizend brandende pijlen doorboorden zowel de gebouwen van de kleine stad, als de inwoners. In rijen van drie stond het leger op het tweede teken van de generaal te wachten, terwijl al de vrouwen en kinderen van de stad werden geëvacueerd.

‘Pak hier jullie wapens!’ riep een oude bebaarde man. Hij stond naast een grote houten kast wapens uit te delen aan de inwoners van Kshepta. Met zoveel mogelijk man probeerden het volk zich te verzamelen om hun stad te kunnen verdedigen tegen het leger van de generaal.

Generaal Eligor stak vanaf zijn paard een arm uit naar de stad en riep: ‘Ga, en roei deze keer iedereen uit in de naam van koning Seera!’

Na deze woorden stormde het leger van Eligor de stad binnen en viel de inwoners van Kshepta aan.

In de toren van de stad kwamen vier dwergen naar beneden lopen in beige werkpakken.

Uit hun lange bruine puntmutsen haalden ze koperen hoorns tevoorschijn, waarop ze dansend begonnen te blazen. Ze lieten zich met hun rug op de grond vallen, waarna ze in vuur en vlam opgingen.

De soldaten van Eligor staarden verbaasd naar het vuur en de rookwolk, die tot aan de hemel reikte. Uit de wolk zagen ze een zwerm Reptinura's verschijnen, die vanuit de lucht hun kant op vlogen; de dwergen hadden zich veranderd in deze gevleugelde salamanders met glinsterend felle kleuren.

Van een paar meter afstand spuugden de wezens een verterend zwavelzuur over de soldaten en de gewapende ruiters heen die de stad binnendrongen.

Brandend riepen de mannen het uit van de pijn; de ruiters vielen van hun paarden.

Ava, de vrouw van Yaghani, greep een paarse mantel van tafel en wikkelde daarmee haar baby in. De jongedame met de zwarte haren, had een witachtig gelaat, lichte sproeten op haar neus en grote blauwe ogen. Haastig liep ze naar buiten. Ze zag de lichamen van een paar inwoners op de grond liggen: de lichamen van de jonge mannen waren doorboord door de brandende pijlen die afgevuurd waren op de stad. Caleb, het paard van Ava, begon

te hinniken toen hij haar zag staren. Ze keek vluchtig richting het dier dat aan een waterbak stond en liep ernaartoe. Aan de zijkant had het een mandje hangen, en ze deed het deksel open om haar baby erin te leggen. Vervolgens maakte ze het touw los waaraan het beest was vastgemaakt en zei: ‘Caleb, we moeten deze stad zo snel en veilig mogelijk proberen te verlaten...’

‘Ava! Help, help me toch!’

Ava haalde diep adem en draaide zich om; het was Rebecca, een van haar burens, die om hulp riep. ‘Wacht hier, ik ben zo terug,’ zei ze tegen haar paard en ze liep naar het huis van haar buurvrouw heen, waarvan het dak in brand stond. Uit het brandende huis zag ze twee van de drie kinderen naar buiten komen. ‘Rebecca, hier ben ik,’ riep ze geruststellend. Ava stond samen met haar buurvrouw in het brandende huis.

‘O godzijdank, Ava, je bent er. Mijn zoon durft door de vlammen niet naar beneden te komen en ikzelf heb een te slechte rug om hem op mijn schouders te nemen. Zou je hem alsjeblieft naar beneden kunnen brengen?’ smeekte Rebecca.

Ava keek naar de rook die ze uit de doorgang van de kamer naar beneden zag komen en zei: ‘Ga met je twee andere kinderen

bij Caleb staan, en wacht daar op ons.’

Met tranen in haar ogen liep Rebecca haastig naar buiten, en ze deed wat Ava gezegd had. Het paard leek nerveus te worden door het geluid van de strijd. ‘Sst, rustig, Caleb,’ zei Rebecca. Ze nam zwetend het halstertouw in de hand en stond rusteloos af te wachten op de terugkeer van haar buurvrouw. Elke seconde liep met een pijnlijk hart voorbij.

Kuchend verscheen Ava uit het brandende huis met de zoon van Rebecca op haar schouders. Een trage glimlach verscheen op het gezicht van haar opgeluchte buurvrouw.

‘Mijn zoon!’ riep Rebecca; ze liet het halstertouw van het paard los. Het dak van het huis stortte in. Door het kabaal ging Caleb hinnikend op zijn achterpoten staan; het dier draafde panikerend het bos in.

‘Nee!’ riep Ava. De kleur trok weg uit haar gezicht. ‘Caleb, kom terug!’

Tegen de tijd dat Ava bij Rebecca aankwam, was Caleb al niet meer te zien. Ze gaf het kind aan haar buurvrouw en liep zo snel als ze kon in de richting die het dier was ingeslagen.

Rebecca en haar kinderen zagen Ava vermoeid voor het bosgebied stoppen.

Uitgeput en in tranen leunde ze met haar linkerhand tegen een smalle boom. ‘Caleb, kom terug... alsjeblieft!’ Huilend sloeg Ava haar hand terneergeslagen voor haar mond. De schaduw van een grote zwarte wolk bewoog zich inmiddels over de stad.

In het bosgebied reed Mara Amaro, de schoonzus van koning Seera, naar de fontein van de goden. Ze was een knap uitziende weduwe van jonge leeftijd die haar man Ethan verloren had tijdens de oorlog. Sinds zijn dood kwam ze dagelijks naar de fontein om de goden te loven en te vragen of ze haar een man konden schenken die even moedig en sterk was als degene die ze was verloren.

Volledig in het zwart gekleed, knielde ze voor de fontein en ze bad smekend met open armen: ‘O goden van Eppra, ik verheug me dagelijks in jullie heil, want niemand buiten jullie verdient het om geprezen en geloofd te worden. Jullie zijn de goden die het rijk van Seera genadig en welgezind zijn... ik dank jullie hiervoor. Goden van Eppra, hoor toch de gebeden van jullie dienaars in ellende aan... schenk me een man die even sterk is als degene die jullie me ontnomen hebben...’

Tijdens het bidden hoorde Mara ineens het geluid van iets naderen dat de grond deed sidderen.